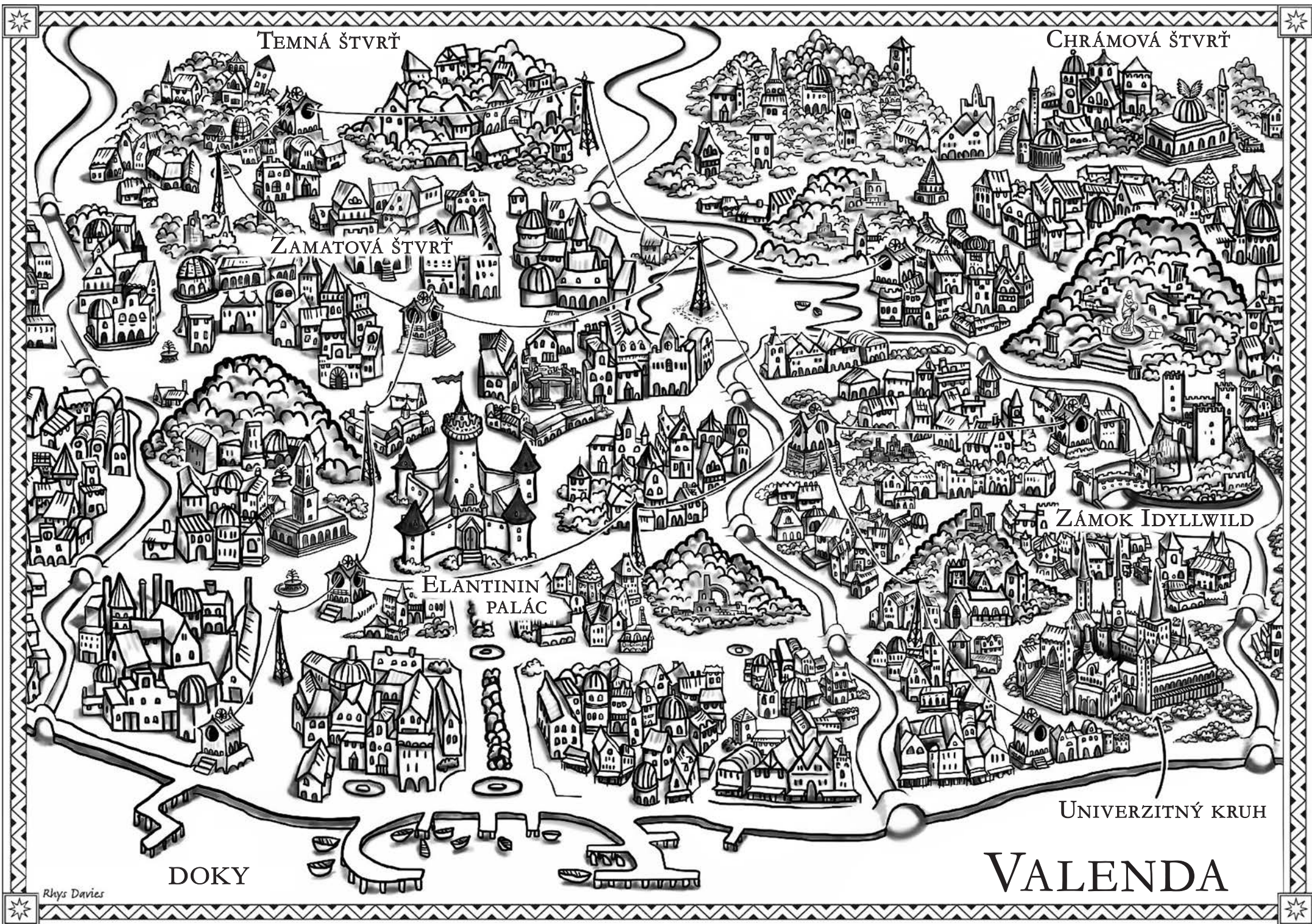

LEGEND

STEPHANIE GARBER

TEMNÁ ŠTVŘ

CHRÁMOVÁ ŠTVŘ

ZAMATOVÁ ŠTVŘ

ELANTININ
PALÁC

ZÁMOK IDYLLWILD

UNIVERZITNÝ KRUH

DOKY

VALEND A

2026

Toto dielo je fikcia. Všetky postavy, organizácie a udalosti zobrazené v príbehu sú buď výplodom autorkinej predstavivosti alebo použité fiktívne.

Legenda

LEGENDARY

Copyright: © 2018 Stephanie Garber

All rights reserved. Všetky práva vyhradené.

Translation © 2026 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design and Edges: © Adela Stopka

Mapa: © Rhys Davies

Slovak Edition: © 2026 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-157-4

ISBN 978-80-8247-158-1 PDF

ISBN 978-80-8247-159-8 EPUB

ISBN 978-80-8247-160-4 MOBI

Matthewovi za mastenec.

Allison za to, že mi povedala, že Dashiell nebolo správne meno.

A vám obom za to, že ste úžasní súrodenci.

PRED SIEDMIMI ROKMI

Aj keď sa možno v niektorých izbách na panstve pod posteľami ukrývali príšery, Tella by odprisahala, že v izbe jej matky sa skrývalo kúzlo. Kúsky smaragdového svetla poprášili vzduch, akoby sa tu hrali víly zakaždým, keď jej matka odišla. Izba voňala kvetmi odtrhnutými z tajných záhrad, a napriek tomu, že nefúkal vietor, okolo nádhornej postele s baldachýnom sa vlnili priesvitné závesy. Nad ňou sa týčil citrónový luster, ktorý Tellu vítal melodickými zvukmi bozkávajúceho sa skla, vďaka čomu sa dalo ľahko predstavovať, že izba je začarovanou bránou do iného sveta.

Telline drobné nožičky nevydávali žiadny zvuk, keď po špičkách prechádzala po hrubých slonovinových koberecoch k matkinej komode. Rýchlo sa pozrela cez plece a uchmatla matkinu šperkovnicu. Kížala sa jej v rukách,

bola ťažká, vykladaná perleťou a pokrytá pavučinami zlatého filigránu. Tella rada predstierala, že aj tá bola začarovaná, pretože aj keď mala zašpinené prsty, nikdy na nej nezanechali odtlačky.

Tellinej matke neprekážalo, keď sa dcéry hrali s jej šatami alebo si skúšali jej luxusné topánky. Avšak šperkovnice sa dotýkať nesmeli. A práve preto bola pre Tellu neodolateľným pokušením.

Scarlett dokázala tráviť popoludnia snívaním o putujúcich divadlách ako bol Caraval, ale Tella rada zažívala *skutočné* dobrodružstvá.

Dnes predstierala, že zlá kráľovná drží v zajatí mladého elfského princa a aby ho mohla zachrániť, musela ukradnúť matkin opálový prsteň, Tellin obľúbený šperk. Mliečny kameň bol surový a drsný, v tvare hviezdice, s ostrými hrotmi, ktoré ju občas pichli do prstov. Keď však Tella zdvihla opál smerom k svetlu, kameň sa zatrblietal a pokryl miestnosť žiarou svetielkujúcej čerešňovej, zlatej a levanduľovej, ktoré boli náznakmi čarovných kliatob a rebelského škriatkovského prachu.

Bohužiaľ, mosadzný prsteň bol pre Tellin prst príliš veľký. Hoci zakaždým, keď otvorila krabičku, stále si ho nasadila pre prípad, že by vyrástla. Ale dnes, hneď ako si Tella nasunula prsteň na prst, niečo sa zmenilo.

Luster nad ňou sa zastavil, akoby ho to tiež prekvapilo.

Tella poznala v matkinej šperkovnici každý predmet naspamäť: starostlivo poskladanú zamatovú stuhu lemovanú zlatom, krvavočervené šarlátové náušnice, zájdenú striebornú fľašu, o ktorej matka prehlasovala, že sú v nej anjelské slzy, medailón zo slonoviny, ktorý sa nedal otvoriť, čierny náramok, ktorý vyzeral, akoby patril skôr na ruku čarodejnice než na matkino elegantné zápästie.

Jediná vec, ktorej sa Tella nikdy nedotkla, bolo šedé vrecúško páchnuce plesnivým lístím a uhľovo-sladkou smrťou. *Odháňa zlých škriatkov*, doberala si ju raz matka. Odháňalo to aj Tellu.

Dnes sa však škaredý mešec zatriasol, ťahal Tellu k sebe. V jednej chvíli vyzeral ako zväzok hniloby a páchol rozkladom. O chvíľu neskôr sa na jeho mieste objavil lesklý balíček kariet previazaný jemnou saténovou stužkou. Potom sa v okamihu zmenil na odporné vrecúško a vzápätí opäť na karty.

Tella nechala svoju hru tak, rýchlo chytila hodvábnu šnúрку a zdvihla balíček zo škatuľky. Okamžite sa prestal premieňať.

Karty boli naozaj, naozaj pekné. Mali taký tmavý odtieň ľuľkovca, až boli takmer čierne. Boli na nich drobné zlaté škvrnky, ktoré sa na svetle trblietali, točili sa na nich vyryté červeno-fialové pružky. Telle pripomínali mäsožravé rastliny, krv čarodejníc a *mágiu*.

Neboli to žiadne tenučké čiernobiele karty, s ktorými ju otcovi strážcovia naučili hrať. Tella si sadla na koberec. Keď rozviazala stužku a otočila prvú kartu, rýchle prsty jej brneli.

Mladá žena na obrázku Telle pripomínala zajatú princeznú. Jej krásne biele šaty boli roztrhané a oči v tvare slz boli krásne ako vyleštené morské sklo. Ale zároveň také smutné, že pohľad na ne bolel. Pravdepodobne preto, že jej hlava bola uväznená v klietke z perál.

Na spodnej strane karty bol nápis *Vyvolená Smrti*.

Tella sa zachvela. To meno sa jej nepáčilo a nemala rada klietky. Dokonca ani tie perleťové. Zrazu mala pocit, že matka by nechcela, aby tieto karty videla, ale to Telle nezabránilo obrátiť ďalšiu.

Na spodnej strane bolo meno *Princ srdc*.

Zobrazovala mladého muža s hranatými črtami a perami ostrými ako dve čepele nožov. Jednou rukou blízko svojej špicatej brady zvieral rukoväť dýky a z očí mu padali červené slzy, zhodovali sa s krvou farbiacou mu kútik jeho úzkych úst.

Tella sa mykla, keď sa princov obraz rozplynul. Bol tam a zrazu zmizol, rovnako ako predtým to hlúpe vrecúško.

Vtedy mala prestať. Tieto karty rozhodne neboli hračky. Napriek tomu časť z nej cítila, že ich mala nájsť. Boli skutočnejšie ako zlá kráľovná alebo elfský princ z jej fantázie a odvážila sa pomyslieť na to, že ju možno dovedú k skutočnému dobrodružstvu.

Keď otočila ďalšiu kartu, zdala sa jej byť v prstoch obzvlášť teplá.

Arákulum.

Nevedela, čo to zvláštne meno znamená, ale na rozdiel od ostatných kariet sa táto nezdala byť plná násilia. Jej okraje boli pokryté prepracovanými špirálami roztaveného zlata a stred bol strieborný ako zrkadlo – nie, *bolo* to zrkadlo. V lesklom strede sa odrážali Telline medovo-blondé kučery a jej okrúhle orieškové oči. Keď sa však prizrela bližšie, obraz nebol správny. Telline ružové pery sa chveli a po lícach jej stekali veľké slzy.

Tella nikdy neplakala. Dokonca ani vtedy, keď jej otec používal tvrdé slová alebo keď ju Felipe ignoroval kvôli jej staršej sestre.

„Rozmýšľala som, či ťa tu nájdem, láska moja.“ Miestnosť naplnil matkin jemný soprán, keď vklzla dnu. „Aké dobrodružstvá zažívaš dnes?“

Keď sa matka sklonila ku kobercu, na ktorom sedela Tella, vlasy jej v elegantných kaskádach padali okolo bystrej tváre. Boli tmavohnedé ako Scarlettine. Tella po nej zdedila olivovú pokožku, ktorá

sa leskla, akoby ju pobozkali hviezdy. Tella v tom momente videla, ako jej matka zbledla. Mala farbu mesačného kameňa, keď pohľadom zastala na obrátených obrazoch Vyvolenej Smrti a Princa srdc.

„Kde si ich našla?“ Matkin hlas bol stále sladký, ale rýchlym pohybom rúk jej vzala karty. Tella mala dojem, že urobila niečo veľmi zlé. A hoci často robila veci, ktoré nemala, jej matke to zvyčajne neprekážalo. Jemne svoju dcéru napomenula alebo jej občas povedala, ako sa dostať z porušovania pravidiel. Jej otec sa však ľahko rozčúlil. Matka bola jemným závanom vánku, ktorý uhasil jeho iskry skôr, než sa stihli rozhorieť na plamene. Teraz však jej matka vyzerala, akoby chcela založiť oheň a karty použiť na podpaľovanie.

„Našla som ich v tvojej šperkovnici,“ povedala Tella. „Je mi to ľúto. Nevedela som, že sú zlé.“

„To je v poriadku.“ Matka prešla Telle rukou po kučerách. „Nechcela som ťa vystrašiť. Ale ja sa tiež nerada dotýkam týchto kariet.“

„Tak prečo ich máš?“

Matka schovala karty do svojej sukne a položila škatuľku na vysokú policu pri posteli, mimo Tellinho dosahu.

Tella sa obávala, že ich rozhovor sa skončil. Tak by to urobil otec. Jej matka však otázky svojich dcér neignorovala. Keď bola škatuľka bezpečne schovaná, posadila sa na koberec vedľa Telly.

„Prialo by som si, aby som tie karty nikdy nenašla,“ zašepkala, „ale poviem ti o nich, ak odprisaháš, že sa už nikdy nedotkneš toho balíčka, ani žiadneho podobného.“

„Hovorila si nám, aby sme nikdy nič neodprisahali.“

„Toto je iné.“ Kútik matkiných pier sa opäť vykrútil do úsmevu, akoby Telle prezradila veľmi zvláštne tajomstvo. Vždy to tak bolo:

keď sa matka rozhodla sústrediť svoju žiarivú pozornosť len na Tella, cítila sa, akoby bola hviezda a svet sa točil len okolo nej. „Čo som ti vždy hovorila o budúcnosti?“

„Každý človek má možnosť napísať si tú svoju,“ povedala Tella.

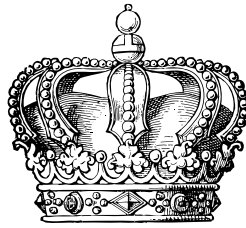
„To je pravda,“ povedala jej matka. „Tvoja budúcnosť môže byť akákoľvek. Akú si len želáš. Všetci máme moc vybrať si svoj osud. Moja zlatá, ak sa však hráš s týmito kartami, dávaš Osudom, ktorí sú na nich vyobrazení, možnosť zmeniť tvoju cestu. Ľudia používajú balíčky Kariet osudu, podobné tomu, ktorého si sa práve dotkla, na veštenie budúcnosti. Keď je budúcnosť vyveštená, stáva sa živou vecou a bude veľmi tvrdo bojovať, aby sa uskutočnila. Preto si musím byť istá, že sa týchto kariet už nikdy nedotkneš. Rozumieš?“

Tella prikývla, hoci tomu nerozumela. Bola ešte v tom útlom veku, kedy sa jej budúcnosť zdala príliš vzdialená na to, aby bola skutočná. Neuniklo jej ani to, že matka nikdy nevysvetlila, odkiaľ karty pochádzali. A to spôsobilo, že Tella trochu pevnejšie zovrela prsty okolo tej, ktorú stále držala v ruke.

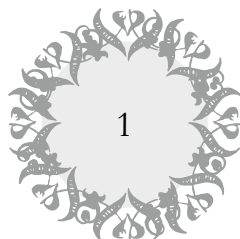
Tellina matka si v zhone, aby jej vzala balíček, nevšimla tretiu kartu, ktorú Tella otočila. Tú, ktorú mala stále v rukách. Arákulum. Tella ju opatrne schovala pod prekrížené nohy, keď povedala:

„Prisahám, že sa už nikdy nedotknem balíčka kariet ako je tento.“

ISLA
DE LOS SUEÑOS

Tella sa už nevznášala.

Ležala na vlhkej zemi, zdalo sa jej, že tá žiarivá, iskrivá vec, ktorou bola večer predtým, je na míle vzdialená. Vzdialená od toho okamihu, keď Legendov súkromný ostrov vyžaroval jantárové svetlo, ktoré dýchalo kúzlom a zázrakom spolu s náznakom klamu. Rozkošná kombinácia. A Tella si ju vychutnávala. Počas večierka oslavy konca Caravalu tancovala, kým neboli jej topánky špinavé od trávy a popíjala z pohárov bublinkové víno, až sa prakticky vznášala.

Teraz však ležala tvárou dole na chladnej tvrdej zemi v lese.

Nemala odvalu otvoriť oči. Zastonala, oprášila si z vlasov kúsky prírody a želala si, aby sa jej podarilo rovnako ľahko zbaviť aj ostatných zvyškov včerajšej noci. Všetko bolo napáchnuté zatuchnutým alkoholom, ihličím a chy-

bami. Pokožka ju svrbela a škriabala. Jediné, čo bolo horšie ako točenie hlavy, bola bolesť v chrbte a krku. Prečo si myslela, že zaspať vonku je skvelý nápad?

„Ach.“ Niektorý zachrčal nie celkom spokojným zvukom človeka na prahu prebudenia.

Tella otvorila oči, pozrela nabok. Hneď ich aj zatvorila. *Dohája so svätými.*

Nebola sama.

Uprostred vysokých stromov a neskrotnej zelene lesného porastu Tella otvorila oči len na tak dlho, aby zazrela tmavé vlasy, bronzovú pokožku, zjazvené zápästie a chlapčenskú ruku pokrytú tetovaním s čiernou ružou. *Dante.*

Všetko sa jej vrátilo v prívale rozmazaných spomienok. Danteho skúsené ruky okolo jej bokov. Jeho bozky na jej krku, sánke a potom na ústach, kedy sa ich pery dôverne zoznámili.

Na čo to, dopekla, myslela?

Samozrejme, že Tella presne vedela, na čo myslela počas večierka s hercami Caravalu predchádzajúcu noc. Svet chutil ako kúzllo a hviezdny svit ako splnené želania a sny, no pod tým všetkým cítila na jazyku smrť. Bez ohľadu na to, koľko šampanského vypila alebo aký teplý bol vzduch pri tanci, stále sa chvela od mrazivej spomienky na to, aký bol pocit zomrieť.

Jej skok z Legendovho balkóna nebol aktom zúfalstva, bol to skok do neznáma. Ale nechcela o tom premýšľať a nechcela premýšľať ani o tom, prečo na tom záležalo. Chcela osláviť svoj úspech, zabudnúť na všetko ostatné. A Dante vyzeral ako dokonalý spôsob, ako urobiť oboje. Bol príťažlivý, vedel byť šarmantný a bolo to už naozaj dávno,

čo ju niekto poriadne pobožkal. A pri všetkých svätých, Dante sa bozkávať naozaj vedel.

S ďalším zastonaním sa vedľa nej natiahol. Jeho veľká ruka pristála na jej krížoch, teplá a pevná, a oveľa lákavejšia, než by mala byť.

Tella si povedala, že musí utiecť, kým sa zobudí. Ale aj keď spal, Dante to so svojimi rukami vedel tak dobre. Pomaly jej prechádzal prstami po chrbtici až ku krku a lenivo jej ich zabáral do vlasov, až prehla chrbát.

Jeho prsty sa zastavili.

Danteho dych náhle stíchol. Bol už hore.

Prehltla nadávku a náhlivo sa odlepila od zeme, preč od jeho nehybných skúsených prstov. Bolo jej jedno, či ju uvidí zakrádať sa preč. Bolo by to oveľa menej nepríjemné ako vymieňať si vynútené zdvorilosti, kým jeden z nich nenaberie odvalu a nevymyslí si výhovorku, prečo sa musí ponáhľať s odchodom. Tella sa bozkávala s množstvom mladých mužov. Vedela, že čomukoľvek, čo povie chlapec tesne pred bozkom alebo bezprostredne po ňom, sa nedá veriť. A ona naozaj potrebovala odísť.

Jej spomienky boli možno rozmazané, ale akosi sa jej nedarilo zabudnúť na list, ktorý dostala pred tým, ako sa situácia s Danťom stala zaujímavou. Cudzinec s tvárou skrytou pod plášťom noci jej strčil do vrečka list a zmizol skôr, ako ho mohla nasledovať. Chcela si správu opäť znova prečítať, ale vzhľadom na to, čo dlhovala *priateľovi*, ktorý ju poslal, by to nebolo veľmi múdre. Potrebovala sa vrátiť do svojej izby.

Vlhká zem a ostré ihličie stromov sa jej dostali medzi prsty, keď sa začala plaziť preč. Musela niekde stratiť topánky, ale nechcela

strácať čas ich hľadaním. Les bol zafarbený lenivým medovým svetlom a prenikalo ním ťažké chrápanie a mrmlanie, ktoré Tellu nútilo myslieť si, že ona a Dante neboli jedinými, kto zaspal pod hviezdami. Bolo jej jedno, či ju niekto z nich uvidí zakrádať sa preč od tohto krásavca, ale nechcela, aby to niekto povedal jej sestre.

Dante bol na Scarlett počas Carvalu viac než len trochu nepríjemný. Pracoval pre Legendu, takže to len hral, ale napriek tomu, že sa Caraval skončil, stále bolo trochu ťažké oddeliť kúsok skutočnosti od klamstiev. A Tella nechcela, aby bola jej sestra ešte viac ranená, pretože sa rozhodla zabaviť s niekým, kto sa počas hry tak kruto správal k Scarlett.

Našťastie svet stále spal, keď Tella dorazila na okraj lesa, a potom k Legendovmu domu s vežičkami.

Dokonca aj teraz, keď sa Caraval oficiálne skončil, všetky sviečky a lampáše vo vnútri zhasli, sídlo stále dýchalo mihotavým svetlom. Telle pripomínalo triky, čo ešte len budú hrať.

Až do včerajška sa tu nachádzal celý svet Carvalu. Jeho veľkolepé drevené dvere viedli návštevníkov na elegantné balkóny zakryté prepychovými červenými závesmi, ktoré obklopovali mesto s kanálmi, ulicami s vlastnou myslou a tajuplnými obchodmi plnými magických pôžitkov. No za ten krátky čas, ktorý uplynul od skončenia hry, sa dom s vežičkami zmenšil a prchavá krajina zázakov ukrytá medzi jej múrmi zmizla. Zostali po nej len časti, ktoré by za normálnych okolností patrili do vnútra veľkolepého domu.

Tella vybehla po najbližšom schodisku. Jej izba bola na druhom poschodí. Vďaka zaobleným dverám zelenobelasej farby sa dala ľahko nájsť. Nedalo sa tiež prehliadnuť Scarlett a Juliana, ktorí stáli vedľa nich a držali jeden druhého, akoby zabudli, ako sa hovorí *zbohom*.

Tella bola rada, že sa jej sestra konečne ponorila do šťastia. Scarlett si zaslúžila každú radosť riše a ona dúfala, že to vydrží. Počula, že Julian nemal povest' človeka, ktorý by vodil dievčatá za nos. Po Caravale nikdy nepokračoval v románikoch a ani nemal napísané v scenári, že by mal so Scarlett zostať po tom, čo ju privedie na Legendov ostrov. Ale jeho živobytím boli klamstvá, a preto bolo pre Tellu ťažké veriť mu. A predsa, keď tam tak stáli s rukami ovinutými okolo toho druhého a s hlavami naklonenými blízko seba, vyzerali ako dve polovice jedného srdca.

Neodvrátili od seba pohľad, keď sa Tella okolo nich zakrádala k svojej izbe.

„Je to áno?“ zamrmľal Julian.

„Musím sa porozprávať so svojou sestrou,“ povedala Scarlett.

Tella zastala priamo pred dverami. List v jej vrecku bol odrazu ťažší, akoby sa už nevedel dočkať, kedy si ho prečíta opäť. Ale ak sa Julian práve opýtal Scarlett to, v čo Tella dúfala, potrebovala byť súčasťou tohto rozhovoru.

„O čom sa chceš so mnou porozprávať?“ ozvala sa Tella.

Scarlett sa odtiahla od Juliana, ale jeho ruky zostali ovinuté okolo jej pásu a prepletené cez červeno-ružové stuhy jej šiat. Očividne nebol pripravený pustiť ju.

„Spýtal som sa tvojej sestry, či by ste obe nešli s nami do Valendy na oslavu sedemdesiatych piatych narodenín cisárovnej Elantiny. Bude tam ďalší Caraval a ja mám dva lístky.“ Julian žmurkol.

Tella sa usmiala na sestru. Presne v toto dúfala. Hoci jedna časť z nej stále nemohla uveriť, že klebety, ktoré počula za posledný týždeň, boli pravdivé. Caraval sa konal len raz do roka a nikdy nepoču-

la o tom, že by sa dve hry hrali tak blízko seba. Predpokladala však, že aj Legenda robil výnimky kvôli cisárovnjej.

Tella sa naďalej s nádejou pozerala na svoju sestru.

„Prekvapuje ma, že sa to vôbec pýtaš!“

„Myslela som si, že nemáš rada Elantinin deň, pretože vždy zatienil tvoje narodeniny.“

Tella pokrútila hlavou, keď zvažovala svoju odpoveď. Jej skutočné dôvody, prečo chcela ísť, mali len málo spoločného s Elantininým dňom, hoci jej sestra mala pravdu. Pokiaľ bola Elantine cisárovnou Poludníkovej ríše, jej narodeniny boli sviatkom, Elantininým dňom, ktorý sa začínal celým týždňom večierkov a tancovačiek, ohýbania pravidiel a porušovania zákonov. Na domovskom ostrove dievčat Trisde sa tento sviatok slávil len jeden deň, v tridsiaty šiesty deň obdobia úrody, ale aj tak zatienil Telline narodeniny, ktoré sa nanešťastie konali deň po ňom.

„Stálo by za to navštíviť Valendu,“ povedala Tella. „Kedy odchádzame?“

„O tri dni,“ odpovedal Julian.

Scarlett našpúlila ústa.

„Tella, najprv sa o tom musíme porozprávať.“

„Myslela som si, že si vždy chcela ísť do hlavného mesta. Vidieť všetky jeho starobylé ruiny a koče, ktoré sa vznášajú po oblohe. A toto bude večierok storočia! O čom sa máme porozprávať?“

„O grófovi.“

Julianova hnedá pokožka zosivela.

Tellina tvár možno urobila to isté.

„Vo Valende žije gróf a my mu nemôžeme dovoliť, aby ťa videl,“ povedala Scarlett.

Scarlett bola príliš opatrná sestra, ale Tella jej to nemohla vyčítať.

Gróf Nicolas d'Arcy bol Scarlettin bývalý snúbenec, s ktorým Scarlettin otec dohodol svadbu. Pred Caravalom mu Scarlett písala len listy, ale verila, že sa doňho zamilovala. Tiež si myslela, že gróf zabezpečí jej aj Telle bezpečie, kým ho Scarlett nestretla počas Carvalu a nezistila, aký je to podlý človek.

Scarlett mala pravdu, keď mala obavy kvôli grófovi. Ak by Scarlettin bývalý snúbenec zistil, že Tella žije, mohol by poslať správu ich otcovi. Ten veril, že Tella je mŕtva. To by všetko zničilo.

Rozpadlo by sa to však aj vtedy, keby Tella nešla s Legendom a jeho hercami do hlavného mesta ríše Valendy. Nemala síce možnosť znovu si prečítať list od svojho priateľa, ale vedela, čo chcela a nikdy by to preňho nezískala, ak by sa oddelila od Legendu a jeho hercov.

Počas Carvalu si Tella nebola úplne istá, kto pracoval pre Legendu, ale všetci jeho herci budú na lodi do Valendy. Dokonca by na lodi mohol byť aj Legenda, čo by jej poskytlo príležitosť získať jedinu vec, ktorú jej priateľ potreboval.

„Gróf je taký zaujatý sám sebou, že by ma pravdepodobne nespoznal, ani keby som k nemu prišla a dala mu facku,“ povedal Tella. „Stretli sme sa len na chvíľu a ja som nevyzerala najlepšie.“

„Tella...“

„Ja viem, ja viem, chceš, aby som bola vážna,“ prerušila ju Tella. „Nesnažím sa žartovať. Som si plne vedomá nebezpečenstva, ale nemyslím si, že sa ho musíme báť. Rovnako ľahko by sme mohli zahynúť pri stroskotaní lode. Ak sa necháme zastaviť strachom, už nikdy neopustíme tento ostrov.“

Scarlett urobila grimasu a obrátila sa k Julianovi.

„Prekážalo by ti, keby si nás so sestrou nechal chvíľu osamote?“

Julian odpovedal Scarlett do ucha, príliš potichu, aby ho Tella počula. Nech už povedal čokoľvek, Scarlett sa začervenala. Odišiel. Scarlett zovrela pery do tenkej čiary, keď sa s Tellou zavreli v jej izbe.

Vo vnútri bolo všade porozhadzované oblečenie. Pančuchy vykúkali zo zásuviek na komode, na vrchu ktorej boli klobúky. Rôzne plášte, šaty a spodničky tvorili cestu k jej posteli pokrytej neistou hrbou kožušín, ktoré vyhrala v kartách.

Tella vedela, že Scarlett si myslí, že je lenivá. Ale ona mala teóriu: upratané miestnosti sa dali ľahko prehľadávať nepozorovane, pretože bolo jednoduché dať starostlivo uložené veci presne tam, kde boli. Ale na druhej strane, bolo ťažké znovu vytvoriť neporiadok. Tella jedným letmým pohľadom zistila, že nikto nemal dosť odvahy, aby sa dotkol jej osobnej pohromy. Všetko vyzeralo nedotknuté, hoci teraz sa zdalo, že je tu ďalšia posteľ. Musela sa tu nejakým zázrakom objaviť alebo ju niekto priniesol na poschodie pre jej sestru.

Nevedela, ako dlho budú môcť zostať na ostrove. Uľavilo sa jej, že ich okamžite nevyhodili, hoci keby ich vysťahovali, možno by Scarlett zatúžila viac po ceste do Valendy. Ale Tella vlastne nechcela, aby jej sestru do niečoho nútili. Dúfala, že Scarlett sa rozhodne sama. Chápala však jej zdráhanie sa. Tella počas poslednej hry zomrela. Ale bolo to jej rozhodnutie z dobrého dôvodu a neplánovala zomrieť znova. Bolo to pre ňu rovnako hrozné ako pre Scarlett. A existovalo ešte toľko vecí, ktoré Tella chcela – *a potrebovala* – urobiť.

„Scar, viem, že som nemala žartovať, ale myslím si, že by sme sa radšej mali tešiť ako byť vážne. Netvrdím, že sa musíme zúčastniť

Caravalu, ale poďme do Valendy s Julianom a ostatnými. Aký zmysel má všetka tá nádherná sloboda, ak si ju neužijeme? Náš otec vyhrá, ak budeme naďalej žiť, akoby sme boli stále uväznené pod jeho ťažkými päťami.“

„Máš pravdu.“

Tella musela počuť zle.

„Povedala si, že mám pravdu?“

Scarlett prikývla.

„Už ma nebaví neustále sa báť.“ Stále to znelo nervózne, ale jej brada sa teraz zdvihla odhodlaním. „Radšej by som už nehrala hru, ale chcem ísť s Julianom do Valendy. Nechcem tu byť uväznená tak, ako nás náš otec väznil na Trisde.“

Tella pocítila prívál hrdosti. Na Trisde sa Scarlett držala svojho strachu, akoby ju mal ochrániť, ale videla, ako jej sestra bojuje, aby sa ho zbavila. Počas Caravalu sa naozaj zmenila.

„Včera večer si mala pravdu, keď si ma povzbudila, aby som dala Julianovi ešte jednu šancu. Som rada, že som išla na ten večierok a viem, že budem ľutovať, ak s ním nepôjdeme. Ale,“ dodala Scarlett, „ak pôjdeme do Valendy, musíš mi sľúbiť, že budeš opatrná. Nemôžem ťa znova stratiť.“

„Netráp sa. Prisahám.“ Tella slávnostne chytila sestru za ruky a stisla ich. „Až priveľmi si vychutnávam svoju slobodu na to, aby som sa jej vzdala. A kým budeme v hlavnom meste, určite budem nosiť neskutočne svetlé šaty, aby som sa nemohla stratiť.“

Scarlettine ústa sa zdvihli do úsmevu. Tella videla, ako sa s ním jej sestra snaží bojovať, ale potom sa ozval melodický smiech. Šťastie robilo Scarlett ešte krajšou.

Tella sa smiala s ňou, akoby starosti boli vecami stvorenými pre iných ľudí. Nemohla však zabudnúť na list vo svojom vrecku pripomínajúci jej dlh, ktorý bolo treba splatiť a matku, ktorú stále bolo treba zachrániť.